

יוסף מוקיר שבת

בעיר אחת חי אדם אחד ושמו יוסף. יותר מכול אהב יוסף את השבת. בכל ימי השבוע היו עולים על שולחנו רק פת לחם ומים, אבל לכבוד שבת היה קונה דגים, בשר ויין. כל השבוע היה חוסך יוסף כסף, אוסף מטבע למטבע, עד שביום שישי היה הולך אל השוק בארנק מלא מטבעות ובלב מלא שמחה, לקנות מיני מטעמים לשבת. כאשר לא הצליח לחסוך די כסף לקניית מאכלים לכבוד השבת, היה לונה כסף. כל אנשי העיר ידעו עד כמה אוהב יוסף את השבת, ולכן קראו לו כולם 'יוסף מוקיר שבת'.

בעירו של יוסף מוקיר שבת חי גם נוכרי עשיר מאוד. על שולחנו עלו בכל יום דגים, בשר ויין משופח, היה לו בית מרהיב ונקסים מרובים, ולא חסר לו דבר.

יום אחד אמרו לו הפלדיים חוני העתידות: "בעתיד תאבד את כל נכסיה, משרוך נעלה ועד ביתך, כל אשר לך יעבור לידי יוסף מוקיר שבת".

הנוכרי העשיר לא הפיר את יוסף, אבל הוא לא התכונן לתת למישהו את כל כספו ורכושו, לא את השרוך ונדאי שלא את ביתו המפואר. מה עשה? מכר את כל נכסיו: את הבתים, הרהיטים, הבגדים והתכשיטים. מכר הכול, ובכסף הרב שקיבל קנה מרגלית, אבן חן גדולה ויקרה מאוד.

לעולם לא אפרד מהמרגלית, אמר הנוכרי בלבו ותפר את המרגלית לתוך כובעו. אף אחד לא ייקח ממני את המרגלית שלי.

לכל מקום הלך הנוכרי והכובע לראשו ובתוכו המרגלית: לשוק ולנהר, לביקור אצל שכניו ולשחייה בים. כשהמרגלית איתו – עושרו איתו.

יום אחד, בשעה שעבר הנוכרי על גשר, נשבה פתאום רוח והעיפה את הכובע מראשו. ניסה הנוכרי לתפוס את הכובע אך הרוח הייתה חזקה, והנוכרי ראה את כובעו נופל אל תוך מי הנהר. זמן רב עמד על הגשר והביט אל המקום שבו טבע הכובע ובו כל כספו, כל רכושו, כל אשר היה לו. הכובע טבע ואיתו המרגלית

באחד מימי השישי עמד דייג על אותו הגשר ודג דגים. השמש כבר עמדה לשקוע פשהכה שלו התחילה לזוז בפראות, וכמעט הפילה אותו אל תוך הנהר! אחז הדייג את החכה בחוזקה ומשך בכל כוחו, והנה – בחכה עלה דג גדול ושמן. לקח הדייג את הדג הגדול ורץ אל השוק. פשהגיע, נוכח שהשוק כמעט ריק, הקונים חוזרים לבתיהם

בְּסֵלִים מְלֵאִים וְהָרוּכְלִים מְקַפְּלִים אֶת הַדּוֹקְנִים". מִי יִקְנֶה אֶת הַדָּג עַכְשָׁיו "שָׂאֵל הַדֵּיִג אֶת הָרוּכְלִים". לָךְ אֵל בֵּיתוֹ שֶׁל יוֹסֵף מוֹקִיר שַׁבָּת "עֲנוּ לוֹ הָרוּכְלִים", הוּא תִּמְיֵד קוֹנֵה מְאֻכְלִים מִשׁוֹבְחִים לְכַבוֹד הַשַּׁבָּת, הוּא יִשְׂמַח לְקִנּוּת מִמֶּה דָּג גָּדוֹל וְנִהְדָּר כֹּל כֵּךְ".

וְכֵן הָיָה. הֵלֶךְ הַדֵּיִג אֶל יוֹסֵף מוֹקִיר שַׁבָּת. רָאָה יוֹסֵף אֶת הַדָּג, קָנָה אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה וּמִיָּהָר לְהַכִּינּוֹ לִפְנֵי שְׂתִיכְנָס הַשַּׁבָּת. בְּשִׂפְתָּהּ יוֹסֵף אֶת הַדָּג לְנִקּוּתוֹ מִצָּא בַתּוֹךְ בְּטָנוֹ מִרְגְּלִית גְּדוּלָה וּמְנַצְנָצָה, הַמְרַגְלִית שֶׁל הַנוֹכְרִי הָעֵשִׂיר שֶׁהוֹטְמָנָה בַתּוֹךְ כּוֹבֵעַ שֶׁנִּפְל לְמִי הַנְהַר וּבָלַע אוֹתוֹ הַדָּג.

בְּצֵאת הַשַּׁבָּת הֵלֶךְ יוֹסֵף מוֹקִיר שַׁבָּת וּמָכַר אֶת הַמְרַגְלִית. זֶהָב מְרוּבָה קִיבַל עֲבוּרָה, וְזָקֵן אֶחָד שֶׁרָאָה אוֹתוֹ אָמַר לוֹ: "מִי שֶׁמְכַבֵּד אֶת הַשַּׁבָּת, הַשַּׁבָּת גּוֹמְלָת לוֹ".